

Бранимир Човић је склон конкретним анализама поетског језика, воли да издвоји детаљ и да га осветли са више страна, али истовремено он не заборавља да такву анализирану појединост врати поново на њено место: у целину контекста књижевног дела. Тиме истраживач отклања могући приговор да је анализа добила префорсирану разгранатост и да се заправо одвојила од конкретних дела. Човићев досадашњи рад је препун оваквих медаљона, издвојених појединости, иза којих се могла да претпостави поуздана основа као заједничка подлога оваквих анализа које нису биле противречне.

Књига *Поетска слика* је озбиљан покушај аутора да темељно осветли и експлицира своја становишта и да их организује око једне од најзначајнијих појединости, „најмањег елемента“, поетске слике. Да би то постигао морао је да дефинише и поетски текст и поетску слику, а због тога је опет морао да се послужи обимном литературом, пре свега руском. Напор је усмерен и на дефинисање (разлучивање) појава у језику и на сачињавање типологије поетских слика, али без стриктног раздвајања на животне појаве и примере и књижевних дела. Потом следе опет конкретне анализе које треба да потврде ваљаност ранијих дефинисања и сачињавања типологије.

Развијање и првог и другог низа много је шире, мора бити шире, од саме поетске слике, јер је поетска слика само тражена величина која се не може, чак и не сме, изоловати. Отуда све анализе, иако првенствено усмерене самој слици, непрекидно сугеришу да је реч о сложеним књижевним делима која се не могу исцрпсти једним елементом, ма колико он значајан био.

Човић се не устеже да у уводном делу своје расправе уведе и личне, подстицајне разлоге који су га определили за један овакав рад; у готово све своје анализе он уноси танану чулност која ни у једном тренутку не поприма никакав исповедни тон.

Поетска слика Б. Човића значајан је резултат вишегодишњих напора аутора да дефинише један од најзначајнијих елемената поетског језика, а истовремено и да тананим анализама експлицира богатство коришћења поетске слике, као и да развије поуздану мрежу сазнавања уметничког дела без његовог нарушавања и — што је данас нарочито важно — да оствари студију која јесте прецизно изведена али се може и чулно доживљавати путем присног дијалога аутора с књижевним делима.

(Из рецензије Саве Бабића)